

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12051/2025
16.09.2025 године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, Београд, чији је пуномоћник Милица Жаркић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник за пријем писмена Сања Савкић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 3753/24 од 11.09.2024. године, у седници одржаној 16.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 3753/24 од 11.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 28684/19 од 26.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му исплати износ од 12.564,23 швајцарских франака, са домицилном каматом почев од 01.02.2012. године до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са затезном каматом у складу са Законом о затезној камати, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, односно да тужиоцу исплати износ од 1.102.550,35 динара, са затезном каматом почев од 01.02.2012. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 50.625,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 3753/24 од 11.09.2024. године, ставом првим изреке, одбачена је жалба тужиоца изјављена против пресуде Првог основног суда у Београду П 28684/19 од 26.12.2023. године, као неблагоприятна. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу одредбе члана 408. у вези члана 420. ставови 3. и 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

При оцени благовремености изјављене жалбе, другостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије тужиоца о учињеним битним повредама из одредбе члана 407. став 1. тачке 2. и 3. истог закона.

Према стању у предмету следи да је првостепена пресуда тужиоцу уручена 27.02.2024. године, а да је он жалбу против те пресуде изјавио пошиликом непосредно предатом суду 14.03.2024. године.

Другостепени суд је, побијаним решењем, жалбу тужиоца одбацио као неблаговремену, применом одредби чланова 367. став 1., 378. став 2. и 389. став 1. Закона о парничном поступку, налазећи да је последњи дан рока у ком је тужилац имао могућност да благовремено изјави жалбу протекао 13.03.2024. године (среда), што значи да је жалба од 14.03.2024. године, поднета по протеку законом прописаног рока за њено изјављивање, па је неблаговремена.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда је правилна.

Одредбом члана 367. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да странка може да изјави жалбу против пресуде донете у првом степену у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде, ако у овом закону није другачије прописано. На основу одредбе члана 378. став 2. истог закона, жалба је неблаговремена када је изјављена после истека законског рока за њено подношење. Одредбом члана 389. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да неблаговремену, непотпуну или недозвољену жалбу, одбациће другостепени суд решењем, ако то није учинио првостепени суд, без одлагања (члан 378.).

У конкретном случају, тужилац је побијану првостепену пресуду примио 27.02.2024. године, а жалбу против те пресуде изјавио је пошиликом непосредно предатом суду 14.03.2024. године, па је правилан закључак другостепеног суда да је жалба тужиоца неблаговремена јер је поднета по протеку законског рока за изјављивање жалбе. Указивање тужиоца у ревизији да у предмету не постоји повратница, као доказ о достављању првостепене пресуде тужиоцу, је без утицаја на одлучивање, пошто је, управо због тога првостепени суд затражио извештај ЈП „Пошта Србије“ о томе када је тужиоцу уручена првостепена пресуда експедована из суда 08.02.2024. године, под бројем Р 01022 .То јавно предузеће је обавестило суд да је предметна пошиљка уручена примаоцу 27.02.2024. године. Тужилац је у жалби од 14.03.2024. године, навео да му је пресуда достављена и погрешно навео да је датум пријема 28.02.2024. године, па је за оцену благовремености жалбе меродавно изјашњење Јавног предузећа „Пошта Србије“ о томе да је предметна пошиљка уручена примаоцу 27.02.2024. године. То значи да је другостепени суд правилно одлучио тако што је неблаговремену жалбу тужиоца одбацио, а наводима ревизије тужиоца се правилност те одлуке не доводи у сумњу.

На основу одредбе члана 414. став 1. у вези члана 420. ставови 3. и 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић